

I. Dưới lớp giáp là máu

Introduction

I. Dưới lớp giáp là máu

Introduction

< Khởi động: Lowe 9 >

<Truy cập quyền hạn: Yêu cầu>

< Quyền hạn cấp 4: ... >

< Thoả mãn. >

Trong lòng đất sâu hun hút, nơi ánh sáng mặt trời chưa từng chạm tới, một cánh cửa kim loại khổng lồ rít lên và chầm chậm ẩn mình nhường lối cho những con quái vật đội lốt người.

Hơi lạnh từ bóng tối tràn ra như sương mù tràn về từ vực thẳm.

Từ đó, một dáng người cao lớn bước ra, im lặng, dứt khoát, như thể chính bóng tối đã đúc nên hình hài ấy. Không khí xung quanh dường như đặc quánh lại, mọi vật thể trong bán kính vài mét như bị áp lực vô hình đè nén. Bóng dáng ấy tiến về phía trước, đôi giày gỗ xuống nền làm bằng kim loại đúc từng nhịp vang vọng khắp không gian kín đến ngạt thở.

Trước mặt là một màn hình khổng lồ gắn trực tiếp vào tường bê tông, sáng lên thứ ánh sáng đơn sắc lạnh lùng, lặng lẽ cắt qua bóng tối như con mắt duy nhất còn thức giữa đêm dài sâu thẳm.

Màn hình chỉ hiện một dòng lệnh.

< Đã kết nối. >

Trong căn hầm ấy, không có đồng hồ, không có cửa sổ, không có lối ra, chỉ có màn hình, cái bóng cao đổ xuống nền, và một... giọng nói.

“Người cũ... đã không còn phù hợp.”

Giọng nói vang lên từ màn hình, lạnh đến mức tưởng như từng từ có thể đóng băng không khí xung quanh. Một khoảng lặng ngắn như cố tình để người nghe cảm nhận trọn vẹn từng lời sắp tới.

“Hãy mau chóng tìm một người đủ sức thay thế. Trước khi tình hình vượt khỏi tầm kiểm soát.”

Im lặng kéo dài thêm một nhịp. Nhưng không phải im lặng của bình yên, mà là thứ yên lặng khiến người ta ngạt thở vì cái uy áp không lời.

Cái bóng đen cúi đầu, đôi mắt lóe lên một tia sắc xảo trong bóng tối.

Một giọng nói khác vang lên, trầm ấm nhưng lại sắc bén như ẩn chứa một con dao làm từ titan, được mài sắc đến cực hạn.

“Tuân lệnh, thưa... Chủ tịch.”

Một suy nghĩ vang vọng nơi xa xăm, chứa một chút ưu buồn và phiền muộn, nhưng lại che giấu đi sự phẫn khích từ trong tâm can.

“Lần này... tôi sẽ đích thân lựa chọn. Không một người nào được phép có sai lầm thêm một lần nữa.”

< Kết nối gián đoạn: kênh liên lạc đã ngắt >

Màn hình lập lòe một tia sáng xanh như con ngươi của chúa, rồi tắt ngúm. Trong chớp mắt, căn hầm trở lại với bóng tối tuyệt đối. Không còn ánh sáng, không còn hình ảnh, chỉ còn lại sự tĩnh lặng đè nén đến nghẹt thở.

Cái bóng ấy không quay đi, mà lùi lại từng bước, chậm rãi, chính xác. Tiếng gót chân dường như tan vào không khí như thể kẻ đó chẳng hề chạm đất. Bóng tối nuốt trọn dáng người ấy như thể đang đón chào một sinh vật quen thuộc trở về lòng nó.

Khi kẻ ấy biến mất, một luồng khí lạnh quét qua căn phòng, vô hình nhưng tựa như ánh mắt đang dõi theo, dày vò. Đầu đó giữa lớp tường kim loại đúc như dành riêng cho ngày tận thế, một tiếng tích khẽ vang lên, tựa tiếng cơ cấu an toàn được bật lại, hoặc... một lời cảnh báo.

Không ai biết cái bóng là ai. Không ai dám hỏi.

Chỉ biết rằng... nơi kẻ ấy đặt chân qua, luôn để lại một mùi hương đặc trưng, mùi hương nhẹ nhàng, thanh lịch, nhưng lại... chết chóc.